

РЕШЕНИЕ

№ 3007

гр. София, 08.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 08.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1529** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба от А. Г. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. П., срещу Отказ № 227000-317/09.01.2023 г., издаден от Началника на ОЗ РУ- СДВР, на основание чл. 83, ал. 5, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие.

Навеждат се доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, като постановен в нарушение на материалния закон, както и при допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила. Моли съда да отмени оспореният отказ.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и претендира сторените от жалбоподателя разноски.

Ответникът – Началника на ОЗ РУ към СДВР, се представлява от процесуален представител юрк. П., която оспорва жалбата и моли да бъде оставена без уважение. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения административен акт е започнало със заявление вх. № 136700-1955/28.09.2022 г. по описа на ОЗ РУ - СДВР за подновяване

разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, пистолет „Байкал“ кал.9x18, № ХАН 1641 от жалбоподателя А. Г. К..Към заявлението са приложени всички необходими документи за издаването на акта.

В хода на преписката за подновяване на разрешението с докладна записка 227р-24817/03.10.2022 г. инспектор Т. Н. е докладвала, че лицето не живее на посоченият от него постоянен адрес, като и собственика на имота е потвърдил пред нея, че К. само е адресно регистриран там. Във връзка с това и изясняване на обстоятелствата по чл.98 от ЗОБВВПИ, жалбоподателят е призован да посети група КОС където е предал притежаваното от него огнестрелно оръжие и разрешение за съхранение, носене и употреба № 20160280496 валидно до 29.10.2022 г.

Със съобщение с рег.№ 227000-18210/14.12.2022 г. оспорващият е уведомен, че спрямо него започва производство за издаване на административен акт – Отказ за издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие по подаденото от него заявление, в което е посочено, че от извършената проверка е установено, че липсва основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаване на исканото разрешение.

В указания му съгласно чл. 34, ал. 3 от АПК 7-дневен срок жалбоподателят в настоящото производство е подал възражение с вх.№ 227000 - 18830/23.12.2022 г. по описа на ОЗ РУ СДВР. В него е посочил, че притежава оръжие повече от 20 г. и никога не е допускарал нарушения на ЗОБВВПИ, подал е заявление за продължение на разрешението в законовия срок, като е приложил всички изискуеми документи. Мотивира желанието си да му бъде издадено исканото разрешение с това, че едноличната му фирма разполага със собствен рибарник находящ се в [община] и притежава в сдружение още два рибарника в [населено място], [община]. Занимава се с отглеждането на риби и птици. Трите обекта били извън населени места и на километри нямало никакви хора. Посочва още, че пътува постоянно и носи големи суми пари от единия край на страната до другия. Към обяснението прилага нотариални актове за собственост и актуално състояние на дружествата собственици на обектите.

С оспорения Отказ рег.№ 227000-317/09.01.2023 г., издаден от Началника на ОЗ РУ-СДВР, на основание чл. 83, ал. 5, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, за издаване на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие на жалбоподателя е отказано издаването на разрешение за продължаване на срока на огнестрелно оръжие с цел самоотбрана.В обстоятелствената част на административния акт е посочено, че за да бъде издадено разрешение за продължаване на срока на огнестрелно оръжие се подава заявление, в което се обосновава по несъмнен начин необходимостта от него.Счетено е, че посоченият от жалбоподателя аргумент за самоотбрана – притежаването на собствен рибарник извън населено място и носенето на големи суми пари докато пътува обосновава нужда от такова.Осъществяването на правно-регламентирана дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високия риск от обществена опасност не може да бъде самоцелно, а мотивирано от сериозни и уважителни причини.

Отказът е връчен на оспорващия на 29.01.2023 г. Същият е обжалван в срок по съдебен ред с жалба от 10.02.2023 г.

По делото е приложена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

В хода на съдебното оспорване жалбоподателят е ангажирал гласни доказателства, в

хода на производството са събрани такива чрез разпит на свидетеля А. Б. К..

От показанията му се установява, че познава жалбоподателя от преди 25 години. Той е възпитаник от Министерство на отбраната, а свидетелят също е военен. Твърдо, че службата на А. е протекла с оръжие и след излизането от военната служба, всеки има право да си закупи оръжие. Той е закупил пистолет „Байкал“ 9 по 18 милиметра с 11 патрона, късоцевно, нарезно оръжие за лична охрана и го притежава вече повече от 20 години. Излага още, че оръжието, което жалбоподателят е закупил е във връзка с неговата лична сигурност и във връзка с бизнеса, който той е развил след излизането му от армията. Във връзка с дейността, която той има работи по европейски програми, работи с евросредства, с много документи, пари, договори, пътува непрекъснато и му трябва оръжие. Няколко пъти К. е посещавал мястото във Великотърновско и твърди, че там по някой път няма покритие на мобилните оператори. Много пъти жалбоподателят е споделял с него, че въпреки, че е заградено и има охрана вътре, има набези от хора, които влизат незаконно вътре в района и посягат върху имуществото му. Има оплаквания в рибарниците от набези на диви животни - вълци, чакали, лисици и други и се отказва от риболова, тъй като му нанасят големи щети.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Началника на 03 РУ - СДВР, в изпълнение на правомощията му, съгласно разпоредбата на чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ. Същият съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т.ч. фактически и правни основания за постановяването му.

При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Оспорващият е уведомен за констатираните непълноти и/или несъответствия на подадените документи с изискванията на закона и съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ административният орган е дал 30-дневен срок за отстраняването им.

Оспореното решение съответства на материално-правните разпоредби и на целта на закона.

ЗОБВВПИ въвежда изключително строг разрешителен режим на посочените в него дейности с взривни вещества, оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия, с оглед опасността, която представляват самите те и дейностите с тях, поради което за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от придобиване на оръжие. В чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ са посочени обстоятелствата, при които не се издава разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия.

По делото не се спори, че по отношение на А. К. не са налице отрицателните предпоставки на чл. 58, ал. 1, т. 1-9 ЗОБВВПИ. Спорът е по отношение наличието на предпоставката по т. 10 - основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Следователно физическото лице, което иска разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие за

самоотбрана трябва в писмен вид да изложи конкретни факти и обстоятелства, които да обосноват несъмнено извод, че неговите или на членове на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси. Само наличието на такава нужда, представлява за законодателя основание да се разреши на физическо лице придобиването и притежанието на огнестрелно оръжие.

В настоящия случай жалбоподателят А. К. като физическо лице е посочил в заявлението си, че иска да поднови разрешението си за съхранение и/или носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самозащита, като конкретизира в депозираните възражения, че искането е с цел осигуряване на неговата защита, както и на неговата собственост и излага мотиви в тази насока.

Обстоятелството, че веднъж вече е издадено разрешение за носене и съхранение на късоцевно огнестрелно оръжие, не обвързва административния орган да го поднови, а следва да провери налице ли са визираните в закона положителни предпоставки и липса на отрицателни предпоставки. В тежест на заявителя е да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице необходимост от издаване на исканото разрешение. В подаденото заявление липсват заявени обстоятелства, сочещи на данни за конкретна необходимост, като е отразено единствено, че оръжието ще се използва за „охрана на рибарник“. Следва да се посочи, с оглед доводите на жалбоподателя, че редът за издаване на първоначално разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие не се различава от този за подновяване на вече издадено такова. Това е видно от препратката на чл. 87, ал. 3, вр. с ал. 1 от ЗОБВВПИ към чл. 83 от същия закон, в който е регламентиран редът за първоначално издаване на разрешение. Поради повишения риск за обществото от притежаването на огнестрелно оръжие за лични /граждански/ цели законодателят е предвидил срок на разрешенията за тези дейности и възможност за упражняване на контрол относно предпоставките, които следва да бъдат установени периодично на всеки пет години, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗОБВВПИ. В настоящият случай, от ангажираните писмени доказателства, не се доказва заявената необходимост от издаване на исканото разрешение.

За да се обоснове нужда в тази насока, не е необходимо да съществува конкретно застрашаване или опасността да е реална и постоянна, а е достатъчно съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, нейни близки хора или нейно имущество. В тази връзка, извод за потенциална опасност може да бъде направен при наличие на заявени и надлежно установени факти, поставили в състояние на заплаха личността или имуществото на лицето или на негови близки хора. В конкретния случай изложените от жалбоподателя, както в заявлението, така и във възраженията му, факти и обстоятелства не навеждат на извод, че същият е заплашен в качеството си физическо лице повече от всички останали граждани на обществото. Фактът, че се занимава с отглеждане на риби и птици, като в рибарника няма сигнал на мобилния си телефон, а когато не е там му се налага да пътува из страната, носейки големи суми пари, не обосновават основателна причина за предоставяне на разрешение, въпреки твърдяното от жалбоподателя, че се чувства застрашен от грабежи, тъй като необходимостта от самоотбрана трябва да е реална и непосредствена и то към момента на подаване на заявлението. Не се представят и

доказателства за съществуването на тази конкретна необходимост, а изложените мотиви са възможни хипотези на настъпването на дадени обстоятелства. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона, за установяване на основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие. Както се посочи по-горе, необходимостта от осигуряване на самоотбрана следва да е обвързана с конкретна, пряка и достатъчно сериозна опасност от посегателства срещу живота, здравето или имуществото на заявителя. Такава непосредствена и тежка заплаха за него, която да оправдава повишения риск и налага притежаване и носене на огнестрелно оръжие, не се установи в настоящия случай.

Осъществяването на правнорегламентирана дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високия риск от обществена опасност, не може да бъде самоцелно, а мотивирано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват изложените от жалбоподателя аргументи. Доводите за потенциална опасност, изложени от жалбоподателя и в заявлението му, и в жалбата му, не могат да обосноват по несъмнен начин необходимостта от самоотбрана. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето и целостта на неговото имущество към момента на подаване на заявлението през 2022 г., необходимостта от носене на огнестрелно оръжие към този момент не е доказана.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя, че като управител на фирми за рибовъдство и птицевъдство му се налагало да пренася големи парични средства в отказа са изложени конкретни мотиви от органа, а именно че това е съотносимо към „Закона за частната охранителна дейност“ чл. 33, ал. 1 и ал. 2, където е посочено как се организира транспортирането за предотвратяване и пресичане на противоправни посегателства върху пари. Не е приета от органа и другата причина посочена от К. във възражението му, касаеща местоположението на дейността на дружеството, предвид това, че същият като управител на юридическо лице, във връзка с служебните си задължения ако смята, че е необходимо /съществува потенциална опасност за живота и здравето му при изпълнение на служебните задължения/ би могъл да предприеме необходимите действия за придобиване на огнестрелно оръжие за служебни цели - охрана на собствеността, като издаването на разрешения за служебни цели е подчинено на различен режим /регламентирани в чл. 76, чл. 80, чл. 81, ал. 2 на ЗОБВВПИ/. Във връзка с изразеното от К. субективно притеснение за сигурността си, според органа липсвала пречка за придобиване на неогнестрелно оръжие /газ-сигнално/, с уведомителен режим съгласно чл. 54, ал. 1 от ЗОБВВПИ.

Съгласно чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни или за граждански цели. Физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели, които са посочени в чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ. Те не могат да придобиват оръжие за служебни цели, посочени в чл. 6, ал. 2 от ЗОБВВПИ, тъй като такива цели имат само физическите и юридически лица, регистрирани като търговци и извършващи съответната търговска дейност или дейност, която изисква да бъде водена по търговски начин.

Придобиването на оръжие за служебни цели и за граждански цели са две различни възможности, които имат различен правен режим. Придобиване на огнестрелно оръжие за служебни цели се разрешава на юридически лица и на физически лица -

търговци по смисъла на Търговския закон, за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности, т. е. за отбрана свързана с трудовата дейност. За граждански цели огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики се придобива, за самоотбрана, ловни, спортни и културни нужди. В случая оспорващият не доказва наличието на основателна причина за придобиване на късоцевно оръжие за граждански цели.

При издаване на оспорения отказ не е нарушен принципът на съразмерност, визиран в чл. 6 от АПК, тъй като административният орган е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно, справедливо и в съответствие с материалния закон.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице основанията за отмяна на оспорения отказ, визиран в чл. 146 от АПК. Той е валиден и законосъобразен административен акт, поради което оспорването следва да се отхвърли.

При този изход на делото, претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е основателна според чл. 143, ал.3 и 4 от АПК и следва да бъде присъдена в размер на 100 лева съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. П., срещу Отказ № 227000-317/09.01.2023 г., издаден от началника на ОЗ РУ- СДВР, на основание чл. 83, ал. 5, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, за издаване на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие.

ОСЪЖДА А. Г. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: